

Peștera Holloch

În partea central-estică a Elveției, între Lacul Celor Patru Cantoane și Valea Linth, pitoreasca regiune Schwyz, se adăpostește într-unsălbatic munte calcaros PEȘTERA HOLLOCH sau GAURA IADULUI. Intrarea se găsește la 734 m altitudine absolută undeva în partea inferioară a Masivului Silber, înalt de 2317 m. Numele peșterii este legat în mod curent de al Văii Muota deși ea se află de fapt pe Valea Starzlen, foarte aproape de confluența cu Valea Bisis, abia după unirea celor două, valea se cheamă Mouta. Administrativ cavitatea aparține regiunii Schwyz și se află la 15 km distanță de satul Moutathal, accesibilă îndeosebi din orașele Zurich și Lucerna.

De la o gaură înspăimântătoare la... cea mai lungă peșteră din lume. Cunoscută de localnici cu mult timp înainte, peștera a constituit permanent o egnimă și un loc de temut, pe motivul că, în timpul ploilor sau topirii zăpezilor, pe gura ei ieșea un puternic șuvoi de apă. Teama începe să dispară după anul 1875, când un curajos locuitor din Moutathal, Alois Ulrich, se aventurează și pătrunde pentru prima oară în peșteri, satisfăcându-și curiozitatea; l-au urmat, apoi probabil și alții. În anul 1888 cavitatea era deja cunoscută, iar din anul 1899 începe explorarea ei, care continuă și azi.

Prima etapă are ca protagoniști pe speologii P. Egli, A. Widmer și Beeller, care întocmesc, în 1902, primul plan al peșterii, pe o lungime de 3,6 km. În anul 1904, P. Egli își susține doctoratul cu o lucrare despre Hölloch aceasta fiind prima teză de doctorat din lume cu subiect speologic.

Oamenii de știință de peste hotare încep să fie atrași de lucrările prezentate și E. A. Martel, cel mai mare speolog al vremii, vizitează peștera, iar hidrogeologul belgian Rahir face prima

colorare fluoresceină. Încă din această perioadă începe amenajarea peșterii ca obiectiv turistic, continuându-se, în același timp, și explorările, astfel încât în anul 1913 Gaura Iadului era cunoscută pe o lungime de 6 km.

Izbucnirea primului război mondial a avut urmări nefaste și asupra Hölloch-ului, deoarece activitatea se întrerupe 35 ani. Poate că ar fi rămas și astăzi o peșteră cvasinecunoscută, E.A. Martel, după vizita făcută, n-ar fi notat în jurnalul său că în 1906 echipa condusă de Widmer făcuse noi descoperiri pe care nu le cartase. Această notiță a determinat Societatea Elvețiană de Speologie să reia explorările 1948. Se remarcă, printre alții, O Granges, H Nunlist și A Grobet, dar figura reprezentativă devine Alfred Bogli, geograf de talie mondială. A Bogli se dedică speologiei, conștient de faptul că peștera constituie un mijloc excelent pentru explicarea unor probleme geografice, geologice etc.

O etapă importantă o reprezintă perioada 1949-1952 când în urma reluării explorărilor și cercetărilor, peștera atinge 25,0 km, intrând astfel în rândul marilor cavități de pe glob. O atenție deosebită a fost acordată ridicărilor topografice, executate sub conducerea lui H Nunlist, și cercetărilor referitoare la coroziune și eroziune, făcute de A. Bogli.

Prima etapă a marilor descoperiri, încadrată între anii 1952-1958, începe cu un fapt senzațional care timp de nouă zile i-a ținut sub tensiune pe toți speologii elvețieni patru exploratori (printre care și Bogli) sunt blocați în peșteră de o puternică viitură și, după nouă zile, când nimeni nu mai spera în supraviețuirea lor, au apărut la intrarea zăvorâtă...supărați pe cei care închiseseră poarta fără permisiunea lor. Aceasta nu a fost singura dată când Gaura Iadului a încercat să se răzbune pe om, care îndrăznise să-i tulbure liniștea, în dec.-ian. 1955-1956, de două ori apele provenite din topirea rapidă a zăpezii, provocată de fohn, au surprins înăuntru grupuri de exploratori (din fericire scăpați cu viață).

În iarna anului 1952-1953, o mare descoperire Galeria S.A.C. (SAC = inițialele de la Schweizerischer Alpen

Club, respectiv Clubul Alpin Elvețian), aceasta îi convinge pe specialiști că sunt abia la început cu explorarea Holloch-ului. Activitatea se intensifică, cartându-se toate legăturile cu noua galerie și...o altă descoperire-Galerie Pagodelor, care în ian.1955 este legată de Galeria S.A.C.!visul celor care își riscaseră viața este împlinit-*HOLLOCH are 55 km și este cea mai lungă peșteră din lume.* Bilanțul perioadei 1952-1958 impresionează

- Holloch măsoară 70,0 km (cu 45 km mai mult decât 1952)
- este cea mai lungă cavitate de pe glob
- siguranța existenței altor galerii neexplorate
- având o denivelare de 390 m începe să se afirme și din acest punct de vedere, ea apare ca o cavitate complexă, caracter specific peșterilor din Alpi

- pe plan științific, peștera devine un veritabil laborator subteran, se studiază în special circulația subterană, și A. Bogli emite o nouă teorie privind formarea peșterilor.

Urmează o perioadă (1958-1964) cu mai puține noutăți punându-se accent pe reorganizare întrucât sondajele făcute anunțau noi galerii pentru explorarea cărora se impunea o bază materială specială și alpiniști încercați. Se reorganizează întregul sistem, înființându-se “Grupul de lucru Holloch” cu participarea speologilor elvețieni, austrieci și vest-germani. La sfârșitul acestei etape peștera măsoară 78,0 km și continua să fie cea mai lungă peșteră din lume.

A doua perioadă de mari descoperiri începe după anul 1965. Aceasta poate fi considerată pe drept cuvânt etapa marilor performanțe dar și a marilor decepții, deoarece în acest timp au avut loc atât de multe evenimente...! Gaura Iadului, când râde triumfătoare, când suspină cu amărăciune, ca treptat să “se ofilească”, în ciuda faptului că-și sporește numărul de km. Dar pentru a justifica afirmația să vedem cum s-au petrecut lucrurile.

Marile noutăți sunt date de explorarea părților extreme. Este descoperit și explorat de alpiști Sistemul Superior. Profitând de o perioadă lungă de secetă, un grup condus de A. Bogli pătrunde în nivelul inferior (activ) și adaugă la lungimea peșterii încă 4 km. Explorarea activului este considerată ca cea mai epuizantă și îndrăzneată din istoria peșterii deoarece respectivii au fost obligați să meargă târâș, conștienți de faptul că o cât de mică viitură însemna moarte sigură.

Sunt adăugați an de an noi kilometri: 78,0 km (1964); 80,9 km (1965); 85,3 km (1966); 93,3 (martie 1967). Cum peștera deținea deja titlul de cea mai lungă din lume, cei care asudau aici, în Holloch, ținteau de fapt... depășirea mult râvnitului "prag" de 100 km. Cu evoluția arătată mai sus, toți sperau că Gaura Iadului va ajunge prima la formidabila performanță. În acest scop începe organizarea unei mari expediții pentru luna decembrie 1967. Dar, toate speranțele sunt spulberate cu numai o lună și ceva înainte de începerea expediției, la *Inoembrie 1967* când se anunță că *Flint Ridge Caves*, peștera constituită cu numai șase ani în urmă, are... 101,9 km; este prima mare "deziluzie" pentru Holloch, pt. că aceasta însemna:

-renunțarea la superlativul de "cea mai lungă peșteră din lume";

-pierderea șansei de a avea încă un titlu de glorie, respectiv, acela de primă cavitate ce a depășit lungimea de 100 km.